

שחקני החיזוק מנהלים את המישחק באנגלית הכושים של הבחירות

כל מכירים את התמונה: מאמן הכדורסל עומר וצוותו באנגלית צברית: "טרו דה בול" (זרוק את הכדור), "קאץ איט" (תפוס אותו), וחבורה של כושים אמריקאים מתרוצצים על המגרש לתיפארת מדינת ישראל.

משהו בזה קורה עכשיו במיגרשיה המיישח קים הלאומי: הבחירות לכנסת. למראית עין עוסקים בבחירות אישים ישראלים, על פי שיטות ישראליות. עוז ויצמן מזוי גייסות קיימים ובלתי-קיימים, בנימין בן-אליעזר חורש את הארץ כראש המטה למיגרום, וכך עושים עמיתיהם הקטנים והגדולים. **אך למעשה מתנהלות הבחירות האמיתיות במקום אחר, עליידי אנשים אחרים, לפי שיטות אחרות — ובעיקר, בשפה האנגלית.** בחבריהם יושבים שחקני החיזוק של המערך — מני מהדרה פוליטית של אולטי פרי — ומנהלים מעי רכתי בחירות אמריקאית על ארמתי-ישראל.

● צ'ארלס והמיליונים

מיליארדר היהודי-הקנדי צ'ארלס ברונפמן, אחיו של נשיא הקונגרס היהודי העולמי אדגאר ברונפמן, יורש האימפריה של הוויסקי, רצה לעזור לשימי עזון פרס.

בכלל, לפרס יש נטייה שאינה ניתנת לכיבוש למילי-יונים ורים, מעדנאן שאשוקגי עד ברוס רפפורט, ואלה מחוירים לו אהבה.

ברונפמן היה מוכן לתרום 2.5 מיליון דולר (פיסטוקים, לגביו). אבל הוא לא היה מוכן לתרום אותם למפלגה, אלא רק למטרה מסויימת.

הוא היה מוכן לתרום את הכסף כדי לשכור חברת סקרנים מסורסמת במולדתו הקנדית, "רסימה". זו התחילה לפני כמה חודשים לערוך סקרים כמעט יומיומיים עבור מפלגת-היעברי-דה.

ראש הסניף הישראלי של רסימה, העוסק במשימה זו, הוא אחד יעקוב לוי. הסכום של 2.5 מיליון דולר מעורר ויכוח. טוען אחד המקורבים: "זה לא 2.5? אם כן, כמה? קצת פחות..."

● דיויד והתדמית

תדמיתן האמריקאית דיויד סוירר, יועץ לענייני בחירות בארצות-הברית, עובד מזה שנים עם ועבור שימעון פרס.

עכשיו הוא מגיע לארץ בכל שבוע שני. בשבוע שבו הוא נעדר מן הארץ, הוא מפקיד את המי-לאכה בידיו אחר מאנשי-צוותו, גם הוא אמריקאי, כמוכן. תפקידו של סוירר הוא לעבוד על תדמיתו של פרס. לשם כך הוצמד לפרס בימאיו-דיאו. כל-יכוד הדביקו לאיש זה את הכינוי "האמריקאי עם העגיל", בשל העגיל שהוא עונד על אחת מאוזניו.

כל הופעותיו ותנועותיו של פרס מתועדות. אחריכך סוירר — או אחד מאנשיו — עובר עליהן יחד עם פרס, משמצים, מעירים הערות. הכל נעשה, כמוכן, בשפה האנגלית.

ככירים במפלגת-העבודה גילו לי בהתלהבות סוירר ויתר על השכר הגבוה, שהוא הורגל לו בארצות-הברית. הם לא היו מוכנים לחשב את הוצאות הטיסות הטראנס-אטלנטיות ובתי-המלון.

● לולו והמלפונים

לולו הוא צעיר שהביא למערך את הרעיון האמריקאי של "הגישה האישית". כלומר: פנייה טלפונית למי-אז אלפי אזרחים ששמותיהם עלו במחשב, ואחרי-כך מישלוח מיכתבים אישיים אליהם.

לולו ראה את השיטה באמריקה, ויישם אותה בתנאים הישראליים. מפלגת-העבודה שכרה את שרותו, וכך נולד המיבצע שהחריד את הליכוד והועיק אותו להגנה על צינעת-הפרט.

מסתבר כי "האזרח הקטן" מצמצף על ציני-עתה-הפרט, ומוכן בהחלט שיחדרו אליה. הוא שמה בשמפונים אליו אישית, מתעניינים בדי-עותיו ובצרותיו, משתפים אותו בעניינים. את זה גילו מזמן באמריקה.

● הצוות והמחסום

אלה: מתי התחיל המערך להתכונן בבחירות? תשובה: לפני ארבע שנים.

אריה רוטברג, יוסי ביילין, משה תאומים ואורי סביר — שאליהם הצטרף מאוחר יותר גם עוזי ברעם — התי-חילו להתכנס מייד אחרי מינוי פרס כראש-הממשלה. הקבוצה נקראה "הפורום להכנת הבחירות" והתכנסה בכל יום שישי בבוקר.

לצר שחקני-החיזוק האמריקאיים פועלים שחקנים

במדיונה

העם

סיום עצוב

האולימפיאדה היא

חגיגה אבל רק

לקיבוצים. הספורט

הישראלי היחיד הוא

ספורט הפיצוחים.

החגיגה הגדולה נגמרה. האולימפיאדה הסתיימה. המוני בית-ישראל יכלו לנתק את עצמם מן המקלטים, שאליהם היו צמודים יומם ולילה, ולהתפנות לעיסוקים אחרים.

הצפייה באולימפיאדה היתה חוויה גדולה. עצם היריעה שהציבור הישראלי הוא חלק מציבור עולמי של מאות מיליונים היתה מרגשת. אך התרגשות זו היתה מהולה בעצב מסוי-ים.

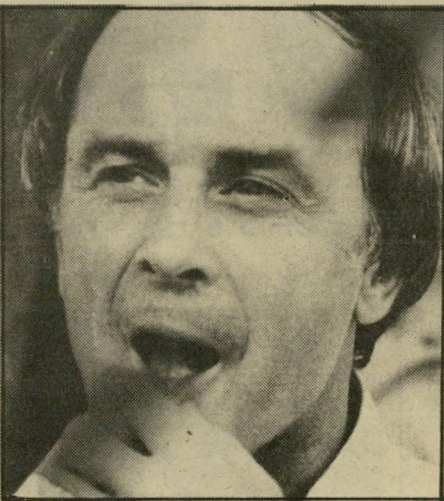
כי כל צופה ישראלי ידע שהוא בעצם קיבוצר בחגיגה של אחרים. לישראל לא היו חלק ונחלה באולימפיאדה זו. השתתפותה היתה סימלית, כמעט מגוחכת.

הניסיונות של ישראל להשיג לפחות מרליית-ארד מיסכנה אחת היו פאתטיים. האמת הפשוטה, שניכטה מן

מקומיים, וכיניהם משה תאומים, אריה רוטברג וצבי ("שישקו") פרידמן, שהקימו לפני כמה חודשים חברה לייעוץ תדמית. היא נשכרה כדי לייעץ לפרס. המוטו שהתגבש בין המיקצוענים, ושישלוט גם כח"ר שהטלוויזיה שהתחיל עתה: "הבטחנו — קיימנו". הצוותים יודעים כי בעיית-הבעיות של פרס היא אי-האמינות. הוחלט לתקוף את המחסום הזה. לפי מיטב המסורת האמריקאית, יושם הרגש על האידך, לא על התוכן.

● הליכוד והמינסיים

ליכוד יש העוקבים כדאגה רבה אחרי האמריקני-ניצחיה של המערך. כי בליכוד, כך נראה לכמה מאי-נשיו, הכל מתנהל עדיין לפי שיטות ישראליות ישנות, ולא על פי השיטות האמריקאיות. נעשו ניסיונות לשכנע את ותיקי הליכוד בחשיבות

סוירר

צונח

החידוש האמריקאי. "קשה להילחם במנטליות..." נאנח באוזניו אחד מכוכבי הליכוד השבוע.

התשובה של הליכוד היא דווקא הרבקות בשיטות הישראליות הישנות והטובות. בעוד שהמערך ינסה לטש-טש את המסרים שלו לטובת הליטוש המיקצועני, ינסה הליכוד לדבר על ההקצנה השמאלנית של המערך. נציגי הליכוד יטענו כי המערך מסכים להקמת מדינה פלסטית-נית, ויזמינו אותו "לקרוא לילד בשמו" הם יטענו כי 20 ממועמרי מפלגת-העבודה במקומות ריאליים מוכנים — שומו שמיים: — להירבר עם אש"ף. קצת נערכים דיונים על הבאת המסר הזה לתשומת-לב הבוחר.

מנהלי המערכה של הליכוד — רוני מילוא, הממונה על ההסברה, אליעזר זורכין, הממונה על הפירסום, סרטי רוק ומשה ניסים מעליהם — מנסים לשמור על שלווה נפש וללגלג על שיטות-היכובא של המערך. אך הם לא יכלו להסתיר כמה פעמים את הפתעתם, כשנתפסו במיכ-נסיים מופשלים.

● ביבי וההקלטות

תחילה הוכר בתדרמה משיטת הגישה האישית (הס-קר הטלפוני, הדואר לבתים).

אך הפיפור האחרון קשור דווקא בסופר-סטאר החדיש של הליכוד, בנימין (ביבי) נתניהו, הנראה דווקא כנציג השיטות האמריקאיות.

ביבי שריון לסידרה של עימותים עם נציגי המערך: תחילה עם הר"ר אפריים סנה, ואחרי-כך עם יוסי ביילין. צוות המיקצוענים של המערך צפה מראש שנתניהו יהיה החלוץ המרכזי בשורת הליכוד, ועל כן נהגו כלפיו לפי שיטות הכדורגל: שמו עליו שמירה צמודה.

נתניהו זכה בשמירה חובקת-עולם. אנשי-המערך השי-גו את לוח הופעותיו ברחבי-תבל, וסוכן של מפלגת-העבודה ישב והקליט את דבריו של ביבי בכל מקום, אף בפילדלפיה, שם נאם לפני חודשיים. כל אמרותיו וסיסי-מותיו, המאגויות שלו והשפנים שנהג לשלוף מן המיג-בעת נלמדו היטב.

כך יכול היה יוסי ביילין להפליט בעת העי-מות, בשלושה אולימפיות, "אבל בתאריך זה וזה, במקום זה וזה, אמרת ש..."

נתניהו הופתע לגמרי. כמה נעטקו ונתקו המילים מפיו. כמה מכבירי הליכוד זועקים עכשיו: מול שיטות אמריקאיות חרישות אנחנו מפעילים שיטות ישראליות מיו-שנות!

כך זה ביבי 1988. קרוב לוודאי שב-1992 כבר יעמדו שיטות אמריקאיות מול שיטות אמרי-קאיות.

דפנה ברק

ספורט הפיצוחים. אין דרישה להישג של ממש, ואין פעולה ממשית של מערכת-החינוך בכיוון זה.

אם זה לא ישתנה, תהיה גם חגיגת האולימפיאדה הבאה כבוצלונה חגיגה של קיבוצים, המשתאים ליד מקלטי-הטלוויזיה מהישניהם של אחרים. הימ-נון ישראל לא ינוגן ליד רוכן המרל-יות, ודגל ישראל לא יעלה מעל לראשו של אלוף נרגש.

טאבה

טאבה כמשל

להכניס לחדרי המלון

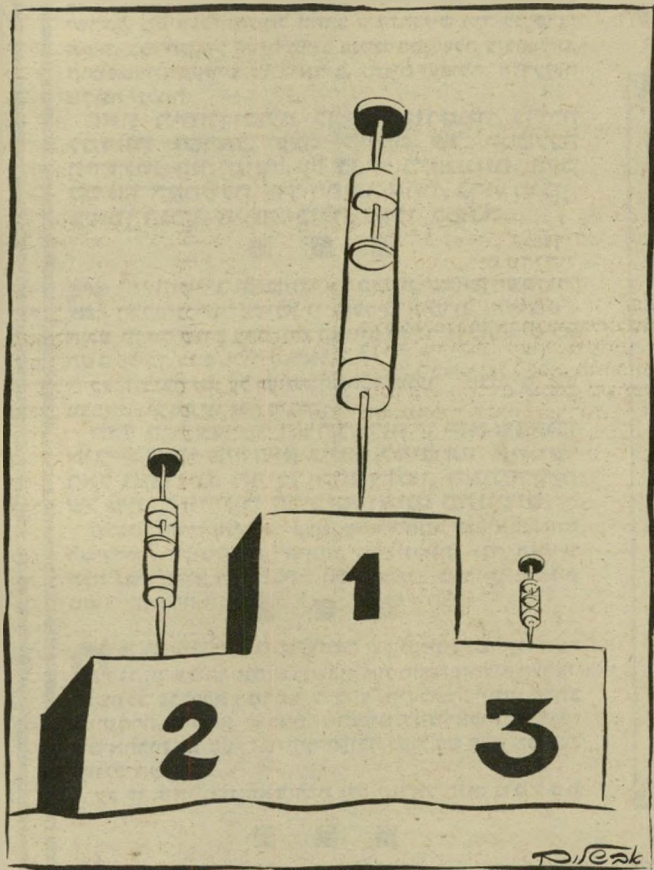
את כל מי שגרים

לפרשה. ולפוצץ את

הבנין.

פרשת טאבה מתקרבת לסיומה. עד הבחירות יאשימו שתי המפלגות זו את זו באחריות לאסון הנורא של אוכרן פיסת-חוף זו. למחרת הבחירות יפעלו שתי המפלגות ביחד כדי להציל מה שניתן להציל, ויגיעו לפשרה עם מצריים.

אולם טאבה היא סמל. היא משל. היא דוגמה לצורה שבה מתנהלים

ענייני-המדינה בכל השטחים. **מי שואל?** זה התחיל כאשר החליט מנתם בגין שכדאי להחזיר למצריים את כל חצי-האי סיני — העומק האסטרטגי, המיצרים, הנפט, אתרי-הנופש, ההתנחלויות, העיר ימית — תמורת חוזה-שלום. זאת היתה החלטה היסטורית, ובזכותה רכש בגין לעצמו תהילת-עולם.

בחיפזון של סיום ההסכם ההיסטורי, לא שמו לב לפרטים קטנים כמו סימון הגבול בגיריה זו או אחרת. לא התייעצו גם עם מומחים. בארץ אין הרגל לשאול לדעת מומחים לפני שמקבלים הח-לטות. יתכן שאילו העלה או מישוה את בעיית טאבה, יכול היה בגין לפנות אל החוש האכירי של אנוור אל-סאדא, וזה היה מחליט בו במקום כמחווה כי טאבה אינה שייכת למצריים. אולי. אולם הבעיה לא הועלתה. נקבעו סידורים כלליים לקביעת הגבול הסר-פי. לפי סידורים אלה היה ברור כי טאבה תהיה שוב מצרית.

המירקע, היתה ישראל אינה קיימת על מפת הספורט. הרמה הכללית שלה היא הרבה מתחת לרמה הישראלית. **חצי בולגריה.** לא היתה בכך בושא, כאשר ישראל הישוותה את עצ-מה למדינות-ענק כמו ברית-המועצות או ארצות-הברית. אך ההשוואה לגרי-מניה המיוחסת היתה מבישה יותר. כי המדינה הגרמנית הקומוניסטית עולה על ישראל רק פי ארבעה בגודל אוכלוסייתה, ואילו מבחינת ההישג הספורטיבי היא רחוקה ממנה מרחק שנות-אור. בולגריה, גם היא מעצמת-ספורט, גדולה ממנה רק כפליים, מב-חינת גודל האוכלוסייה.

במדינות אלה קיימת התערבות ממ-שלטית מאסיווית לעידוד הספורט. בארצות-הברית ובגרמניה המערבית, לעומת זאת, קיים לחץ ציבורי. הפי-עולה מתחילה מגילאי הילדות, ונמי-שכת עד להישג האולימפי. מבחינה זו ישראל היא מדינת-ננס. למרות הצפייה ההמונית בתחרויות כדורגל וכדורסל, פורח בישראל רק